ם אומרים... מה הן אומרות... מה הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם א

מיקי קאופמן:

„אם רוצים להזיז משהו לא צריך נעימות!"

תשדיר־רדיו יוצא־דופן מושמע עכשיו כמה פעמים ביום בגלי־צה"ל. מוסיקה שקטה מאוד ועליה קול מאוד עמוק וגברי, המדקלם שורות כמו: „נתנו לך אותו כדי לירות/נתנו לך אותו כדי לחיות/אבל דבר אחד אתה חייב לזכור/כל רובה, כל רובה הורג, אם לא תשמור!" או: „נתנו לך אותו כדי ללחום. נתנו לך אותו גם ליום־יום" וכו'.

אחרי השמיעה הראשונה פניתי אל יוצר התשדיר, הפיר־סומאי מיקי קאופמן, ושאלתי אותו אם התשדיר אינו בוטה מדי, או אפילו מפחיד.

אני חושב שכן. זה שפנית אליי מייד אחרי ששמעת אותו פעם אחת, מראה שהוא עושה את העבודה.

● מי הזמין אצלך את התשדיר?

מחלקת־ההדרכה של צה"ל.

הנושא אינו חדש. עובדים עליו שנים, אבל מדי פעם צריך לחדש דברים, כדי לעורר את העניין של הירות בנשק. בהתחלה חיברנו כמה דברים יותר נעימים לאוזן, אבל מאוחר יותר החלטנו שאם רוצים להזיז משהו.לא צריך נעימות.

● וכשיצא מה שיצא, לא נבהלת מהחריפות?

כן, גם אני נבהלתי לרגע. אבל חשבתי, ובכך גם שיכנעתי את הלקוח שלי, שאם מדברים אל לוחמים, מותר גם להיות לא עדין.

● וצה"ל אישר מייד?

כשבאנו לפגישה עם הקצינים הממונים על הנושא ודיקלמתי את הטקסט, נפלה שתיקה גדולה מאוד. היה איזה פחד מהדימוי המאוד גברי, אבל בסוף, כמו שאת רואה, זה התקבל.

● אתה חושב שזה תשדיר גברי?

אההה... כן. ההיסוס שלי הוא בגלל הפחד של הגברות הפמיניסטיות. אבל כן, זה בפירוש תשדיר גברי, שצריך לדבר אל גברים.

● אתה מאמין שהתשדיר יעזור, שאנשים ייזהרו יותר כשהם נושאים נשק?

ברור לי שזה יעורר מודעות.

● אבל בוודאי לא יותר מאשר הטרגדיה בעין־כרם.

לדעתי סיפור עין־כרם, כמה שהוא מזעזע, לא יעשה את העבודה. אנשים לא תופסים את הסיפור הזה, זה נראה כוח עליון. כדי להמשיך ולחיות, צריך להתעלם מזה. אף אחד לא יחשוב שזה יכול לקרות לו.

● למה התשדיר משודר רק ב„גלי־צה"ל" ולא ב„קול ישראל"? הרי יש אזרחים רבים הנושאים נשק.

יש לך כסף בשביל זה?

● לא. אבל גם למישטרת ישראל יש, או צריך להיות לה, עניין שאזרחים ייזהרו בטיפול בנשק.

רעיון לא רע לגמרי. קניתי אותו.

פיליס גלזר:

„הם רוצים בריאות אך לא יודעים איך!"

בהתחלה היא היתה עולה חדשה, אחר כך שחקנית ועיתונאית. יותר מאוחר היא הגיעה לצימחונות והוציאה לאור את סיפרה חגיגה צימחונית, שנמכר באלפים רבים של עותקים. מאז היא הכוהנת הגדולה של הטיבעונות והצימחונות בארץ. בעלת טורים בעיתונים, בעלת מדור בגלי־צה"ל. עכשיו היא פותחת בית־ספר לבישול. שאלתי את פיליס גלזר אם לא די בסיפרה, במדוריה בעיתון ובגלי־צה"ל, כדי לתת אינפורמציה למי שמעוניין בטיבעונות וצימחונות.

קורם כל, זה לא בדיוק בית־ספר. זה הרבה יותר צנוע. אלה יהיו קורסים בני שלוש שעות כל אחד, שייערכו במיטבח של דירתי. כל תלמידה או תלמיד יוכלו לבוא לקורס בודד אחד בנושא מסויים, ואם ירצו, יוכלו לבוא לכל הסידרה, שתכלול שיבעה קורסים. כל קורס יכלול הרצאה, הדגמה, בישול ואכילת התוצאות.

עכשיו לשאלה שלך. ספר־הבישול הצימחוני שלי הוא ספר־מתכונים. אפשר לבשל לפיו. אבל כדי לדעת יותר על טיבעונות וצימחונות, כדי לדעת מה אפשר לאכול עם מה, מה עוזר למה ועוד מאה שאלות המתעוררות אצל בן־אדם העובר לאוכל טיבעי.

● איך נולד הרעיון לפתוח בית־ספר, או קורסים, כפי שאת קוראת להם?

בשנים האחרונות, אולי בגלל מה שקורה בעולם כולו ובארצות־הברית במיוחד, חלה התקדמות גדולה מאוד ברצון של האנשים לעבור למזון בריא. יותר ויותר אנשים בעולם עוברים לצימחונות וטיבעונות, ומכאן שיותר ויותר אנשים פונים אליי כל הזמן, הן בטלפונים והן במיכתבים, בבקשות לעצות, לתפריטים ולכל מידע הקשור בנושא. כשראיתי את ההתעניינות הרבה, החלטתי לאפשר לאנשים לבוא וללמוד באופן רציני.

● מה הם שיבעה הקורסים, הכוללים את הלימוד כולו?

הקורס הראשון הוא יסודות המיטבח הצימחוני, תיאוריות ועצות למתחילים. קורס אחר הוא בישול צימחוני מהיר לנשים עסוקות. יש קורס שלם על המיטבח ההורי הצימחוני, ויש קורס להכנת מתנות אכילות. בגלל הקירבה לחג־הפסח, יהיה קורס מיוחד למאכלי־פסח, קורס אחד יהיו כולו על טהרת המנות האחרונות, ויש קורס לאנשים חולים הזקוקים לדיאטות מיוחדות, כמו מזון נטול־מלח, נטול־כולסטרול ונטול־סוכר.

● כמה יעלה קורס אחד בן שלוש שעות?

37 שקלים חדשים, כולל ארוחה בסוף הלימודים.

● פיליס, תרשי לי שאלה עדינה. העברית שלך לא לגמרי מלוטשת בשביל להרצות. איך תסתדרי עם זה?

את צודקת. בגלל הסיבה הזאת כל קורס אני אתן גם באנגלית וגם בעברית. מי שהאנגלית שלו יותר טובה מהעברית שלי, יוכל לבוא לשיעורים באנגלית.

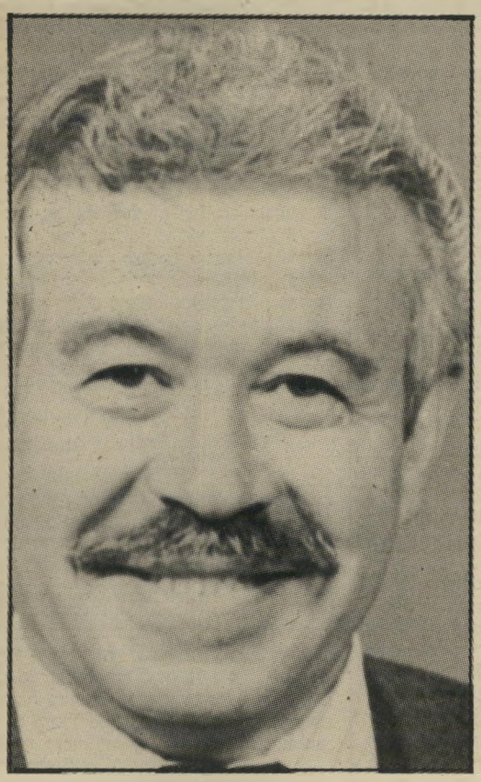

יעקב ארז:

„הלקוח תמיד צודק — גם אם הוא לא צודק!"

כשכל איזור תל־אביב הלך לראות את הפתיחה החגיגית של הרב־מכר החדש בצומת גלילות, בכביש החוף, אני מצאתי את עצמי מסתובבת בקניון איילון, שהוא מרכז־הקניות האהוב עליי. אחרי שגמרתי את כל עיסוקיי, נכנסתי למישרדים וביקשתי לדבר עם מנהל הקניון, יעקב ארז.

● היום פתחו את ה„רב־מכר" בין הרצליה לרמת־השרון. אתה פוחד?

אני לא מפחד. הרב־מכר החדש וקניון איילון זה לא אותו הדבר. הרב־מכר הוא מקום לעשיית קניות. אצלנו, מלבד החנויות, זה מרכז בילוי גדול. יש מיסעדות, בתי־קפה, ארבעה בתי־קולנוע. בואי הנה במוצאי־שבת ותראי מה קורה.

● ובכל זאת, כמות האנשים המסתובבים היום ב„קניון" אינה דומה למה שהיה כאן אחרי פתיחת המקום.

כמובן שלא. אז כולם באו לראות איך נראה הפלא הזה. מאז הרבה נרגעו וכמות המבקרים התייצבה. יש לנו כבר קהל מבקרים קבוע.

● מאיזה איזורים?

צפון תל־אביב, רמת־גן, הרצליה ורמת־השרון.

● כלומר, בדיוק הקהל שהיום יכול לעזוב אתכם ולעבור ל„רב־מכר". מה תעשו כדי שהקהל הזה לא יעזוב?

בלי שום קשר לפתיחת הרב־מכר, אנחנו נמשיך להשתפר ונמשיך לשמור על הרמה הגבוהה מאוד של הקניון, רמה גבוהה של שרות, מחירים סבירים.

● יש לך, כמנהל ה„קניון", איזה פיקוח על המחירים בחנויות?

לא לפי החוזה, אבל כן לפי מערכת־היחסים שהתפתחה במקום. כבר היו כמה וכמה תלונות, ובכל אחת מהן טיפלתי באופן אישי. אצלנו, הלקוח תמיד צודק, גם אם הוא לא צודק.

● אישית אני מאוד מרוצה מה„קניון", ועם היד על הלב — לא האמנתי שגם היום, שמונה חודשים אחרי הפתיחה, אי־אפשר יהיה למצוא על הריצפה של כל ה„קניון" אפילו בדיל־סיגריה אחד. מה עשיתם, חיי נכתם את העם?

אולי בעקיפין. הנקיון היה חשוב לנו מאוד מההתחלה. יש לנו ארבעה אנשי־נקיון בכל מישמרת, ויש שלוש מישמרות ביום. אם מישהו כבר זורק סיגריה על הריצפה, לא עוברת דקה ואיש הנקיון מרים אותה. מהנסיון אני יכול להגיד לך, שכאשר אנשים רואים את הנקיון מסביב הם שומרים עליו בעצמם.

דניאלה שמי